

srovnání zmíněných objektivních předpokladů a osoby podnikatelovy v době jeho zakročení, takže vyloučení stěžovatele a nastoupení ohlášené živnosti jeví se odůvodněnými.«

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Živnostenský řád nepropůjčuje v § 5 živnostenským úřadům právo vyloučiti z nastoupené živnosti toho, kdo byl odsouzen pro nějaký trestní čin tam označený, za všech okolností, nýbrž jen tenkrát, je-li se zřetelem k zvláštní povaze živnosti, k osobnosti podnikatelově a k povaze spáchaného činu obávati se zneužití živnosti.

Masí tudíž v každém jednotlivém případě obava zneužití živnosti vyplynouti z uvážení a ocenění vnitřního vztahu všech tří momentů právě uvedených. Naříkané rozhodnutí poukazuje ovšem v té příčině k tomu, že styk se zákazníky při provozování živnosti obchodní poskytoval by stěžovateli, jehož násilnickou mysl dovozuje jednak z povahy činu, pro nějž byl svého času odsouzen, jednak z výsledků šetření o jeho osobnosti, podnět k opakování činů násilnických. Ale v pouhém styku se zákazníky nelze sledovati okolnost, která by vyznačovala zvláštní povahu živnosti obchodní na rozdíl od živností jiných, aniž jest zjevno, v jakém směru by tento styk zavadával stěžovateli spíše podnět k násilnostem než styk s lidmi v jiných živnostech anebo i mimo živnost, a rovněž nelze aznati, že by pouhé naskytování se příležitosti k spáchání trestních činů naznačené povahy bylo důvodem pro obavu, že živnosti bude zneužitó, neboť o zneužití lze mluvit jen tehdy, když provozování živnosti používá se jako prostředku k účelům nedovoleným. Není tedy ani nějaký vnitřní vztah mezi rázem trestního činu podnikatelem kdysi spáchaného, pokud se týče jeho osobnosti a zvláštní povahou živnosti, o niž jde, aniž vůbec podstatnost obavy, že by stěžovatel živnosti ve smyslu právě naznačeném zneužíval, naříkaným rozhodnutím dostatečně odůvodněna a ježto provedená šetření dle spisů pro závěr, k němuž žalovaný úřad dospěl, v naznačených směrech náležitého podkladu neposkytují, bylo naříkané rozhodnutí pro vadné řízení zrašeno.

Č. 183.

Policejní záležitosti: I. * Ke skutkové povaze přestupků dle mín. nař. ze dne 20. srpna 1917 č. 353 ř. z. jakožto jednání proti policejním předpisům není zapotřebí zlého úmyslu. — II. * Při vyměření trestu pro přestoupení policejních předpisů nemůže nejvyšší správní soud zkoumati zhodnocení daných skutkových poměrů, předsevzaté úřadem správním.

(Nález ze dne 19. září 1919 č. 4433.)

V ě c: Hynek Kolitsch, zástupce koželužny ve Štětí, proti místodržitelství v Praze o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatel byl nálezem okresního hejtmanství uznán vinným, že firmě M. Trollera synové v Praze prodal asi 1000 zaječích ko-

žišin za cenu 4 K a 5 K 75 h za kus, ač kožišiny jsou požadovány pro válečné účely a nejvyšší cena za kus smí činiti 1 K 75 h, čímž spáchal přestupky dle §§ 1 a 3 min. nař. ze dne 20. srpna 1917 č. 353 ř. z. a na základě § 4 téhož zákona odsouzen byl k pokutě 5000 K ve prospěch chudinské pokladny obce Štětí, pro případ nedobytnosti do vězení na 45 dní.

Nález ten byl rozhodnutím místodržitelství potvrzen a proti tomuto rozhodnutí obrací se stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná.

Stížnost tu neshledal nejvyšší správní soud oprávněnou.

Stížnost namítá především, že podle vyšetřeného skutkového podkladu nelze u stěžovatele shledati zlý úmysl a spatřuje nezákonnost v tom, že bylo bez tohoto zákonného požadavku uznáno na subjektivní vina jeho.

Min. nař. ze dne 20. srpna 1917 č. 353 ř. z. ustanovujíc, že králíčí kožišiny se požadují pro účely válečné, ukládá jich držitelům a schovatelům povinnost, aby kožišiny v určitých obdobích přihlašovali a dovozuje jim s kožišinami teprve tenkrát volně nakládati, když povoláný úřad mlčky k tomu přivolil. V § 3 pak téhož nař. obsaženo jest ustanovení nejvyšších cen za kožišiny. Jednání proti těmto předpisům jsou dle § 4 cit. nař. trestná a protože zákon při tom nerozeznává mezi jednáními ve zlém úmyslu předsevzatými a jednáními z opomenutí, sluší dle tohoto předpisu zákona stíhati jednání obojího druhu. Není proto zapotřebí podrobiti zvláštnímu zkoumání, zdali na straně stěžovatelově byl zlý úmysl. Kromě toho obsahuje stížnost návrh, aby vyměřený trest byl snížen. Návrh ten postrádá provedení po rozumu § 18 zák. o správním soudě a již z toho důvodu nelze k němu jako k bodu stížnostnímu přihlížeti. Avšak i kdyby tohoto nedostatku nebylo, nemohl by nejvyšší správní soud zkoumati zhodnocení daných skutkových poměrů, předsevzaté správními úřady, a mohl by vyměření trestu pro přestoupení policejních předpisů jen do té míry svému přezkoumání podrobiti, nebyla-li snad překročena zákonem stanovená sazba trestu nebo nebyl-li trest vyměřen proti intencím zákona. Toho v daném případě shledáno nebylo.

Musila proto býti stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 184.

Manželské záležitosti: * Rozvedený manžel nemá práva žádati, aby bylo rozvedené manželce uloženo neužívatí jeho jména, sňatkem s ním nabytého a jí jako příjmení příslušejícího.

(Nález ze dne 19. září 1919 č. 4434.)

V ě c: Jindřich Enis v Lažanech proti býv. c. k. ministerstvu vnitra ve Vídni o zákaz dalšího užívání jména.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Manželství, které stěžovatel uzavřel dne 10. října 1895 s Karolinou Marií, tehdy haběnkou Waldstein-Wartenburgovou, bylo dne 17. května 1899 soudně rozvedeno. Rozvod povolen na základě smíru uzavřeného o žalobě, kterou podal stěžovatel na manželku svoji o rozvod od stolu a lože.